

När det skymmer

Hjärtslitande skrik hörs genom staden. Rök och damm från sönderbombade hus sprids med vinden. Doften av brända människolik och blod bränner i näsan. Allt det här har blivit en vana. Jag var sju år när inbördeskriget bröt ut och jag minns knappt tiden före. Hoppet om frihet och de rykten om insatsstyrkor som ska komma till vår räddning börjar mattas ut. Blickar från människor som gömmer sig bland ruinerna förföljer mig när jag går längs vägkanten. Trots den heta luften känner jag mig kall. Jag går förbi en ruin och ryser när jag ser de döda människorna som ligger på marken. Det måste ha hänt i natt tänker jag för mig själv. Färskt blod rinner längs dikeskanten. När jag sluter mina ögon ser jag deras ansiktsuttryck och blir nästan paralyserad av rädslan att det kan hända mig.

Det är flera dagar sedan jag åt sist. Jag kommer inte ens ihåg min sista riktiga måltid. Hungern river i min mage och jag går mot det lilla olivträdet i slutet av gatan. Att ett enda träd kan få mig känna sådan lycka. Olivträdet fick jag i present när jag var liten och jag har tagit hand om det sen dess. Många i min släkt har dött när dom försökt fly staden. Den skola jag studerade i och de kompisar jag haft är sedan länge borta. Jag hoppas att mina kompisar lever och är i säkerhet. Det finns inget sätt att få kontakt med dom eftersom hela staden är isolerad från omvärlden. Min far blev mördad i början av kriget och min yngsta lillasyster dog i en skottlossning för två år sedan. De enda som är kvar i min familj är min äldre bror och min mor. Just nu bor vi i källaren till vårt gamla hus. Nästan alla stenhus i kvarteret har övergetts och det är stor brist på mat, vatten och mediciner.

När jag når kanten av vägen rör jag vid ett av trädets få blad. Jag tar fram den halvtomma vattenflaskan och håller ut det som finns kvar. Inte många droppar får den men det är allt jag har. Mitt löfte till min kära mor om att gå för att hitta mat är nästan en omöjlig uppgift. Några kvarter bort låg förut ett bageri och eftersom jag inte har några bättre idéer så bestämmer jag mig för att gå dit.

Efter ett tag på de ojämna vägarna som är täckta av stenkross, sand och förstörda bilar ser jag en äldre dam. Den äldre damen stirrar förundrat upp mot den ljusa skyn. ”Vad väntar du på?” frågar jag försiktigt. Med ett ryck vänder sig damen mot mig och svarar känslolikt ”Döden lilla flicka, den kommer snart”. Kalla kårar kryper längs min rygg och jag går hastigt vidare mot bageriet.

En hög av människor ligger mitt på vägen när jag korsar nästa hörn. Tre maskerade män står runt omkring och panikslaget vänder jag mig om och springer i motsatt riktning. Trots att springa därifrån tar allt av min sista energi så stannar jag inte förrän jag sprungit i minst fem minuter. Nu måste jag gå en omväg men det var inte värt att ta några risker. Världen utanför har kanske gett upp på staden Aleppo och de flesta människor i den. Jag kan inte ge upp när jag har min älskade familj, trots hur hopplöst allt verkar vara.

Blodfläckarna på marken påminner mig om när min lillasyster dog och det tomma hålet i mitt hjärta värker ännu en gång. När jag kommer härifrån och blir fri ska jag resa i världen. Jag har alltid velat bli läkare och när jag väl får chansen för ett nytt liv tänker jag inte slänga bort det. När jag gått en stund till svänger jag in på vägen till bageriet. Det är inte alls som jag minns det från då jag var liten. Taket och halva väggen är raserad men folk står utanför och köar ändå. Så osynlig som möjligt ställer jag mig i kön bakom de andra. Alla är smutsiga och vissa är skadade. Tanken på hur jag måste se ut och om jag såg värre ut än de andra får mig att rysa.

Tacksamt tar jag emot brödet. Mitt hjärta slår många snabba slag och jag får en konstig känsla i hjärtat när jag vänder mig om för att skynda hem. En hög smäll bedövar mina öron och en hemsk smärta når mina lungor. Jag känner hur mina ben domnar bort och allting blir svart.

Det nästa jag ser är helikoptrar som flyger genom luften. Dom har äntligen kommit, nu är räddningen här. Jag ställer mig upp vid sidan av ruinen och ser en soldat som går mot mig. Istället för att erbjuda mig hjälp så sätter han sig vid sidan av en ung flicka. Hennes handleder är smala och ögonen stirrar tomt i luften. Hon måste legat där ett tag, blodet ligger torkat runt hennes axlar. I hennes famn ligger en bit bröd och en vattenflaska. Han mumlar en bön och lyfter upp flickan. Flickans svarta rufsiga hår hänger över hans axel och han går längs vägen i skymningen. Jag känner igen henne så jag följer försiktigt efter dem, ser hur han placerar den lilla flickan under ett halvvisset olivträd. Då inser jag att den lilla flickan är jag. Solen som gick ner var det sista jag såg innan den uppgivna soldaten slöt mina ögon.